

AUSTRALIAN
CATHOLIC BISHOPS
CONFERENCE

GOOD BISHOPS

synteza australijska

AUSTRALIAN CATHOLIC BISHOPS CONFERENCE

Raport przygotowany przez: Krajowy Ośrodek Badań Pastoralnych
Konferencja Katolickich Biskupów Australii
GPO Box 368
Canberra ACT 2601
Australia

Telefon: +61 (02) 6201 9812
Email: ncpr@catholic.org.au
Web: www.ncpr.catholic.org.au

Autorzy: Dr Trudy Dantis, dyrektor, NCPR
Pan Stephen Reid, starszy urzędnik ds. badań,
NCPR Pani Leith Dudfield, asystent ds. badań,
NCPR

Współtwórcy: Członkowie Konferencji Biskupów Katolickich Australii
Synod Biskupów Diecezjalne osoby kontaktowe w Australii
Religia katolicka Australia
Stowarzyszenie Ministerialnych Jurystów Publicznych

Podziękowania: Członkowie Grupy Roboczej Australijskiego Synodu Biskupów:
Prof. Gabrielle McMullen
AM Ks. Stephen Hackett
MSC Pani Sophy Morley
Pan Gavin
Abraham Pan
Daniel Ang
Pani Lana Turvey-Collins

Wszyscy, którzy uczestniczyli w sesjach konsultacyjnych Synodu Biskupów lub w jakikolwiek sposób przyczynili się do ich przedłożenia.

Spis treści

Wstęp.....	1
▪ Doświadczenie konsultacji synodalnych	2
O synodalności	3
▪ Zaangażowanie w drogę synodalną - z <i>Chrystusem i ku Chrystusowi</i>	3
▪ Podróżowanie z ludami Aborygenów i Wysp Cieśniny Torresa	3
▪ Owoce synodalności	3
▪ Synodalność potrzebna na wszystkich poziomach w diecezji	3
▪ Konkretnie działania muszą wynikać z procesów synodalnych	4
Kluczowe tematy dotyczące komunii	5
▪ Miłość do Kościoła	5
▪ Pogłębianie życia wspólnotowego	5
▪ Więcej formacja wiary i duchowość	5
▪ Znaczenie liturgii dla wiary	6
▪ Lepsze słuchanie i mówienie	6
Kluczowe tematy dotyczące uczestnictwa.....	7
▪ Przyjazny i integracyjny.....	7
▪ Przywództwo, formacja i zarządzanie.....	7
▪ Zaangażowanie różnych grup w proces podejmowania decyzji	8
Kluczowe tematy dotyczące misji	9
▪ Zaangażowanie w sprawiedliwość społeczną i troskę o Ziemię	9
▪ Akompaniament	9
▪ Opieka społeczna, edukacja i osoby na krawędzi	9
▪ Ekumenizm i relacje międzywyznaniowe	9
▪ Ewangelizacja	10
▪ Współodpowiedzialność	10
Wniosek	11
Dodatek A: O Kościele katolickim w Australii	13
Dodatek B: Zasoby australijskie	14

Ta strona została celowo pozostawiona pusta

Wstęp

▪ Proces Synodu Biskupów w Australii

1. Oficjalne otwarcie Synodu Biskupów w Kościołach lokalnych odbyło się w niedzielę 17 października 2021 r. w diecezjach w całym kraju. W celu wsparcia realizacji procesu Synodu Biskupów w diecezjach oraz przez Konferencję Episkopatu Katolickiego Australii (ACBC) został powołany krajowy komitet roboczy. Oprócz pomocy w opracowaniu zasobów synodalnych, komitet roboczy nadzorował pracę Krajowego Centrum Badań Pastoralnych ACBC (NCPR), które zapewniło krajową koordynację procesów australijskiego Synodu Biskupów.
2. W swojej krajowej roli koordynacyjnej, NCPR pomogło diecezjom w przygotowaniu się do Synodu poprzez przyjęcie szerokich konsultacji z wykorzystaniem różnych zasobów i procesów. Pakiet zasobów, w tym Przewodniki dla grup słuchających i rozeznających oraz Przewodnik do refleksji indywidualnej, zostały rozprowadzone i udostępnione na stronie internetowej Synodu, przeznaczone do wykorzystania odpowiednio przez grupy i osoby pragnące uczestniczyć w konsultacjach.
3. Zgodnie z dyrektywami propozycji dla Synodu, większość Kościołów lokalnych wyznaczyła "Diecezjalną Osobę Kontaktową" oraz mały zespół koordynujący działania w każdej diecezji. Cotygodniowe e-maile były wysyłane do zespołów diecezjalnych przez NCPR, aby informować o postępach, powiadamiać o aktualizacjach procesu i ułatwiać wymianę dodatkowych zasobów.
4. Internetowy portal do składania wniosków, otwarty od połowy października 2021 r. do końca lutego 2022 r., pozwalał osobom (w wieku 16+) i grupom w całej Australii na przesyłanie owoców konsultacji z fazy diecezjalnej. W tym samym okresie zachęcano Kościoły lokalne do prowadzenia takich konsultacji, przy czym owoce konsultacji były rejestrowane lokalnie i dostarczane do NCPR poprzez portal.
5. Proces Synodu Biskupów w Australii odbywał się w połączeniu z V Radą Plenarną Australii, przy czym harmonogram wydarzeń i działań został zsynchronizowany, aby umożliwić odpowiedni rozwój każdego z procesów. Wiele pytań synodalnych zostało już postawionych podczas diecezjalnych konsultacji przed Radą Plenarną. Dyskusje, które pojawiły się w tych obszarach, pytania, które zostały postawione i doświadczenia ludzi zostały przedstawione w *Raporcie Końcowym dla Rady Plenarnej Faza I: Listening and Dialogue*. W związku z tym, podczas konsultacji diecezjalnych Synodu Biskupów, diecezje zostały zachęcane do wykorzystania odpowiednich materiałów z grup Rady Plenarnej oraz indywidualnych zgłoszeń, aby uniknąć powtarzających się dyskusji. Niektóre diecezje uwzględniły również informacje zwrotne otrzymane z innych procesów synodalnych, które w czasie trwania konsultacji synodalnych toczyły się równoległe w diecezji. Innym ważnym źródłem informacji zwrotnej były odpowiedzi udzielone przez młodych ludzi podczas konsultacji na *Synod Biskupów 2018 XV Zwyczajnego Zgromadzenia Ogólnego*.
6. W okresie od połowy marca do końca marca 2022 r. NCPR dokonało zestawienia zgłoszeń dokonanych za pośrednictwem portalu internetowego i przygotowało raport dla każdej diecezji. Raport ten zawierał pełny tekst zgłoszeń od osób i grup znajdujących się w diecezji, wraz z krótkim diecezjalnym podsumowaniem danych demograficznych respondentów. W tym okresie kontynuowano również konsultacje na poziomie lokalnym, poprzez spotkania diecezjalne i parafialne.
7. W okresie od 19 kwietnia do 16 maja 2022 r. w każdym Kościele lokalnym odbyły się spotkania przedsynodalne, będące zwieńczeniem rozeznania diecezjalnego. Na początku maja każdy Kościół lokalny złożył ostateczną składkę diecezjalną do NCPR. Otrzymano również sprawozdania z Catholic Religious Australia i Association of Ministerial Public Juridic Persons. Zostały one przesłane do wszystkich biskupów, aby rozpocząć proces opracowywania i finalizowania syntezy australijskiej, co nastąpiło w ciągu trzech spotkań biskupów, odbywających się za pośrednictwem wideokonferencji między 25 maja a 15 czerwca 2022 r.

▪ Doświadczenie konsultacji synodalnych

8. W wypowiedziach wyrażanych w poszczególnych diecezjach i w ich obrębie pojawiła się duża rozbieżność poglądów. Niektórzy uczestnicy preferowali bardziej tradycyjne podejście do Kościoła, a inni bardziej nowoczesne. Panował wielki optymizm i nadzieja, a jednocześnie, w innych obszarach, frustracja i smutek.
9. Niektóre grupy bardzo doceniły proces synodalny i były wdzięczne za możliwość wysłuchania ich głosu i uznania go za ważny dla przyszłości ich diecezji i całego Kościoła. W tych zgłoszeniach wyrażono wielką pasję i gotowość do pójścia naprzód, będąc otwartym na prowadzenie Ducha Świętego.
10. Kilka grup wyraziło obawy co do intencji Kościoła stojących za kształtem procesu Rady Plenarnej i Synodu, a inne - co do braku uczestnictwa parafii i personelu kościelnego. Inni zauważyli, że dwa procesy konsultacyjne - Rada Plenarna i Synod Biskupów - spowodowały "zmęczenie badaniami" lub "znużenie konsultacjami". Ponadto, ponieważ wyniki pierwszego procesu nie zostały jeszcze wprowadzone w życie, wśród niektórych grup pojawiło się poczucie "utrąty wiary" w podróż synodalną. Jeszcze inni wyrażali lęk i niepewność co do swojego miejsca w Kościele i jego przyszłości.
11. Nieustannie odwoływano się do skutków kryzysu związanego z nadużyciami seksualnymi wśród duchowieństwa oraz do odpowiedzi Kościoła na raport Royal Commission into Institutional Responses to Child Sexual Abuse. Dla wielu osób następstwa tych wydarzeń są nadal silnym, nierozwiązanym problemem. Pojawiła się silna potrzeba uznania grozy i szkód oraz wzmocnienia wysiłków mających na celu ochronę osób bezbronnych, naprawę szkód wyrządzonych moralnemu autorytetowi Kościoła i odbudowę zaufania. Niektóre diecezje zgłosiły, że uczestnicy życzyli sobie, aby publicznie przyznały się do dawnych nadużyć i odpokutowały za nie.
12. Ogólnie rzecz biorąc, zauważono potrzebę rozpoznania i uznania "znaków czasu", bycia bardziej energicznym, chętnym do słuchania, zdolnym do przyznania się do przeszłych błędów, pokorniejszym i przynoszącym uzdrowienie oraz bardziej wiernym wartościom ewangelicznym. Niektóre obszary wymagające zmian zostały uznane za kobiety w kierownictwie i we wszystkich posługach; rozwój zawodowy świeckich i duchownych, w tym biskupów; przywództwo w diecezjach i parafiach; oraz osoby świeckie we wszystkich obszarach posługi. Ludzie wyrazili potrzebę odwagi, aby Kościół mógł iść naprzód w misji.
13. Ogólnie uznano, że COVID-19 przyspieszył zmiany w wielu dziedzinach. Nie było już możliwe, aby nadal robić to samo. Jednakże, podczas gdy wpływ COVID-19 był destrukcyjny i męczący, pozwolił on również na pojawienie się nowych pomysłów dotyczących formacji, sakramentów i misji parafii w ich wspólnotach.
14. Charakter konsultacji poprzez ankiety i dyskusje grupowe generalnie sprzyja respondentom, którzy są dobrze wykształconymi, bardziej zamożnymi członkami Kościoła oraz tym, którzy chętnie wyrażają swoje opinie. W trakcie procesów Rady Plenarnej zauważono, że we wspólnocie są osoby i grupy, których głosy zostały pominięte. Chociaż podjęto próby zidentyfikowania i skontaktowania się z nimi podczas procesu konsultacji synodalnych, wiele ważnych, potrzebnych i cennych głosów pozostało jeszcze niewysłuchanych. Kościół w Australii nadal stara się znaleźć sposoby, dzięki którym te głosy mogą być włączone do naszego wspólnego słuchania "poczucia wiernych".

O synodalności

▪ Zaangażowanie w drogę synodalną - z Chrystusem i ku Chrystusowi

15. Doświadczenie synodalności w Australii trwa od momentu rozpoczęcia podróży do Rady Plenarnej. W zgłoszeniach synodalnych dało się więc wyczuć, że diecezje i ludzie są zaangażowani w drogę synodalną, której sercem jest podróżowanie razem z Chrystusem i ku Chrystusowi - "Alfie i Omedze, początkowi i końcowi naszej podróży". I jak zauważyła jedna z diecezji: "Może nie zawsze nam się udaje, ale wierzymy, że jest to sposób bycia Kościołem, do którego prowadzi nas Duch Święty". Wyrażono wielkie poparcie dla rozwijania praktyk synodalnych we wszystkich obszarach życia diecezjalnego. Zauważono, że aby praktyka ta była skuteczna, wymaga ona zaangażowania ze strony kierownictwa (zarówno świeckich jak i wyświęconych) oraz włączenia wszystkich głosów, zwłaszcza tych z marginesu. Parafie, agencje diecezjalne i duszpasterstwa, które praktykują większą synodalność, doświadczają transformacji i zmian kulturowych.

▪ Podróżowanie z ludami Aborygenów i Wysp Cieśniny Torresa

16. W Kościele katolickim w Australii, nasza synodalna podróż z Aborygenami i mieszkańcami Cieśniny Torresa jest niezwykle ważna w dążeniu do jedności w wierze. Wspólnoty tubylcze rosną, a ludzie w tych wspólnotach nadal darzą Kościół wielką miłością, pomimo wielu negatywnych doświadczeń. Istnieje ciągła potrzeba uznania, akceptacji i uznania przeszłych błędów i traumy międzypokoleniowej, która istnieje, a także uzupełnienia tego świadomym przyjęciem do wspólnot parafialnych i praktycznym wsparciem dla osób z problemami zdrowotnymi i samopoczuciem. Istnieje również potrzeba rozważenia nowych sposobów bycia chrześcijaninem i nowych form życia kościelnego, które byłyby lepiej dostosowane do kultur Pierwszych Narodów.

▪ Owoce synodalności

17. Dzięki wcześniejszym doświadczeniom słuchania i dialogu, uczestnicy procesu Rady Plenarnej i Synodu byli w stanie wyartykułować kilka sposobów, w jakie członkowie wspólnoty wiary doświadczyli autentycznego "chodzenia razem". W niektórych diecezjach zauważono, że owoce synodalności są już widoczne, szczególnie poprzez Diecezjalną Radę Duszpasterską i inne zgromadzenia diecezjalne. Przyniosło to ludziom wielką nadzieję na misję Kościoła, polegającą na głoszeniu dobrej nowiny o Chrystusie. Podobnie niektóre parafie i wspólnoty również wzrastają w tej praktyce poprzez Parafialną Radę Duszpasterską i inne zgromadzenia.
18. W innych diecezjach, gdzie praktyka synodalności była jeszcze w początkowej fazie, za szczególnie ważne uznano odnowienie Diecezjalnej Rady Duszpasterskiej, wraz z jej wpływem na ukazanie praktyki wspólnej pracy. Inne obszary wymagające poprawy, które zostały zidentyfikowane to wspólna odpowiedzialność i otwartość w zarządzaniu zasobami parafii i diecezji, zakończenie klerykalizmu i większa wspólna władza.
19. Wspólnoty religijne zauważyły, że ich kongregacje, poprzez świadomy, celowy wysiłek w czasie, celowo ukształtowały swoje procesy przywódcze, aby lepiej odzwierciedlić ducha i praktykę synodalności. W bardzo podzielonym społeczeństwie, wspólnoty te pokazują, że możliwe i korzystne jest harmonijne współzycie i posługa, pomimo różnic w wieku, kulturze i poglądach.

▪ Synodalność potrzebna na wszystkich poziomach w diecezji

20. Praktyka synodalności będąca "w centrum wszystkiego, o co zabiegamy i co robimy" została powtórzona w wielu zgłoszeniach. Otrzymano wiele propozycji zmierzających do stworzenia bardziej synodalnej wspólnoty Kościoła. Niektóre z nich były proste i praktyczne, jak np. pikniki parafialne, rekolekcje czy wzajemne witanie się przed Mszą św. Inne wymagały poważnego planowania, np. synodu diecezjalnego.

21. Kilka diecezji wskazało, że powstały nowe inicjatywy w kierunku synodalności, np:
- Poprzez stworzenie zrozumienia współodpowiedzialności w misji wśród liderów w parafii, szkołach katolickich, CatholicCare i agencjach usług społecznych oraz kapelanii.
 - Poprzez zastosowanie procesu synodalnego w celu zbadania struktur i praktyk, które umożliwiają wyrażenie naszego wspólnego chrztu, naznaczonego inkluzywnością i uczestnictwem.

▪ **Konkretne działania muszą wynikać z procesów synodalnych**

22. Zgodzono się, że po konsultacjach synodalnych muszą nastąpić działania. Ludzie czekali na to, czy ich głosy zostały wysłuchane i czy ich zalecenia zostały wzięte pod uwagę. Inni mieli zdecydowane poglądy na temat relacji między słuchaniem a podejmowaniem decyzji w ramach procesu. Zalecono, aby po kluczowych tematach, które wyłoniły się z tego formalnego procesu synodalnego, nastąpiło działanie. Biorąc pod uwagę fakt, że dokumenty syntetyczne w naturalny sposób zawierają rozbieżne stanowiska, zauważono, że kolejne działania muszą zawierać wyjaśnienia, dlaczego niektóre sugestie mogą być wdrożone, podczas gdy inne nie są możliwe w ramach tradycji wiary. Zauważono również, że odpowiedzi biskupów powinny być kierowane przez *Evangelii Gaudium*, n.31, aby promować autentyczną komuniję misyjną w każdej diecezji.

Kluczowe tematy dotyczące komunii

▪ Miłość do Kościoła

23. Uznano, że wielu ludzi ma wielką miłość do Kościoła. Wiele osób przedstawiło historie o głębokim związku z Kościołem i silnych relacjach z księżmi, zakonnikami i innymi członkami. Cenili sobie doświadczenia z przeszłości i z sentymentem je wspominają. Niektórzy tęsknili za powrotem do "starych czasów", ale większość uznała, że nie jest to możliwe i dlatego z nadzieją patrzyli na Kościół przyszłości.

▪ Pogłębianie życia wspólnotowego

24. Ludzie byli zaniepokojeni życiem wspólnotowym, szczególnie w parafiach, na które COVID-19 miał duży wpływ. Ludzie ogólnie cenili przyjaźń i gościnność i chcieli należeć do wspólnoty, w której ludzie kochają i wspierają się nawzajem. W szczególności wyrażano potrzebę rozwijania głębszego poczucia wspólnoty, budowania silniejszych relacji pomiędzy szkołą parafialną a wspólnotami parafialnymi oraz wspierania rodzin, aby one same mogły kształtować swoje parafie. Wiele diecezji podało szereg przykładów programów, inicjatyw i działań, które pomogły pogłębić wspólnotę. Inne opowiadały się za wspólnotą, która inspirowała ludzi, zachęca do zaangażowania i stwarza możliwości.
25. Chociaż społeczność katolicka w Australii, zwłaszcza w środowiskach miejskich, jest coraz bardziej wielokulturowa, w niektórych parafiach z grupami wieloetnicznymi, dotarcie do migrantów i zaangażowanie się w każdą z tych grup było szczególnie ważne, podobnie jak potrzeba promowania wzajemnej akceptacji, stałego dialogu i integracji z Kościołem lokalnym.
26. Wyrażano obawy, że trudno jest znaleźć sposoby zaangażowania się i wysłuchania tych, którzy są odłączeni i wyobcowani. Wielu oczekiwało, że zrobi to "Kościół", ale nie dostrzegano, że jako ochrzczeni członkowie wszyscy są powołani do bycia uczniami-misjonarzami, do docierania do tych, którzy znajdują się na marginesie, i do włączania się w ich życie. Niektórzy mieli trudności z zaakceptowaniem ludzi, którzy różnili się od nich, podczas gdy inni byli sfrustrowani tym, co postrzegali jako sztywność nauk Kościoła.
27. Wyrażono pragnienie, aby pozwolić i wspierać różnorodne modele wspólnoty katolickiej, jako możliwe sposoby, w których Ewangelia może rozpaść iskrę wiary w ludziach. Istniało poczucie, że tam, gdzie rozwinęła się komunie, wkrótce pojawi się uczestnictwo i misja.

▪ Więcej formacji wiary i duchowości

28. Wyrażano pragnienie głębszego wzrastania w wierze. Ludzie wyrażali swoje obawy, że czasami nie czują się na siłach, by przekazać swoje przekonania innym i być wrażliwym w obliczu krytyki i kwestionowanych wartości w przestrzeni publicznej. Wiele osób odczuwało potrzebę większego ukierunkowania w formacji wiary i rozwoju duchowym, szczególnie poprzez szkolenia, zasoby i wsparcie dla wszystkich grup wiekowych. Proszono o bogatsze zrozumienie czterokrotnej realnej obecności Chrystusa we Mszy Świętej (*Sacrosanctum Concilium*, n.7) - w zgromadzeniu zebrany w imię Chrystusa, w osobie wyświęconego szafarza, w Słowie głoszonym i przepowiadającym oraz "rzeczywiście istotnie i nieprzerwanie pod postacią eucharystyczną" (*Instrukcja Ogólna Mszału Rzymskiego*, n.27). Inni chcieli wzrastać i rozwijać się jako prawdziwa wspólnota uczniów. Ci, którzy doświadczyli wychowania i formacji opartej na solidnej teologii i Piśmie Świętym, czuli się pokrzepieni w swojej wierze, gdy wypełniali misję wynikającą z ich chrztu.
29. Jednym z zaleceń było, aby formacja dorosłych stała się priorytetem w Kościele, koncentrując się na tym, w co Kościół wierzy, dlaczego wierzy i jak te przekonania łączą się z pluralistycznym społeczeństwem. Autentyczna formacja wiary powinna być zakorzeniona w osobie Jezusa i inspirowana przez Ducha Świętego. Zauważono również, że formacja powinna rozróżniać pomiędzy elementami wiary, które są istotne i niezmiennie, a tymi aspektami tradycji, które mogą być dalej rozwijane. Podjęto starania, aby stać się Kościołem wypełnionym ludźmi w relacji z Chrystusem, którzy mogliby

autentycznie świadczyć o miłości Boga w złamanym i cierpiącym świecie. Poszukiwano również formacji w zakresie przywództwa i możliwości misyjnych oraz uczenia się międzykulturowego.

30. Inna potrzeba dotyczyła katechezy dla młodych ludzi, która byłaby żywa, oparta na rodzinie i odpowiadająca obecnemu społeczeństwu, uznając jednocześnie, że formacja ta powinna odbywać się przede wszystkim w rodzinie. Niektórzy przyznali, że choć młodzi ludzie zmagają się z pewnymi aspektami nauczania i praktyki kościelnej, to jednak istnieje ogólne umiłowanie wiary, które należy wspierać.

▪ Znaczenie liturgii dla wiary

31. Powszechna była akceptacja znaczenia liturgii dla wiary i potrzeby jedności we wspólnocie, która ma być wspierana przez głoszenie Ewangelii w pięknej i znaczącej liturgii. Powszechnie uznano, że kreatywna, integracyjna i gościnna liturgia, która podkreśla poczucie sacrum i odzwierciedla różnorodność wspólnoty, wzmacnia wspólnotę wiernych w ich misji. Jednakże, uznano, że większość katolików nie uczestniczy regularnie w niedzielnej Mszy Świętej z wielu powodów. Zidentyfikowano wiele osób, które tęskniły za życiodajnymi, wspierającymi wiarę celebracjami, z możliwością dzielenia się swoją wiarą oraz uzdrawiania i budowania relacji we wspólnocie.
32. Zalecono, aby diecezje stwarzały większe możliwości gromadzenia się wspólnoty katolickiej na modlitwie i sprawowaniu sakramentów. Wezwano do rozszerzenia i szerszego stosowania trzeciego obrzędu pojednania. Zalecono również poprawę liturgii, choć istniały różnice co do tego, co to właściwie może oznaczać. Postulowano, aby stworzyć nową muzykę liturgiczną, która będzie współbrzmiała z poszczególnymi kulturami, oraz aby używać języka integracyjnego. Wyrażono pragnienie, aby świeccy byli umocnieni i uformowani we wszystkich dziedzinach świeckiego zaangażowania liturgicznego.
33. W diecezjach o większej obecności Aborygenów i osób z Cieśniny Torresa wyrażano tęsknotę za większym uznaniem i wykorzystaniem duchowości rdzennej w liturgii i życiu Kościoła - zarówno w diecezji, jak i w szerszym Kościele w Australii.

▪ Lepsze słuchanie i mówienie

34. Dzięki doświadczeniu Rady Plenarnej i konsultacji synodalnych ludzie zapoznali się z praktyką modlitewnego słuchania i dialogu. Zidentyfikowano potrzebę odważnego mówienia, ale uznano, że dla tych, którzy co tydzień gromadzą się na niedzielnej Mszy Świętej, istnieje niewiele okazji do praktykowania tego.
35. Diecezje uznały, że duchowni mają do odegrania kluczową rolę w słuchaniu świeckich, zwłaszcza tam, gdzie byli oni zaangażowani w ciągłe konsultacje i wyrażali swoje głosy na temat kluczowych problemów. W przeciwieństwie jednak do tego, niektóre diecezje wschodnie uznały, że świeccy powinni zabierać głos i być bardziej proaktywni, zwłaszcza w sprawach, w których mieli wystarczającą wiedzę i doświadczenie oraz zdolność do aktywnego uczestnictwa w Kościele.
36. Wyrażono potrzebę silnej obecności Kościoła w mediach i jego roli w rozwiązywaniu problemów, jakie stawiają przed nim ustawy niezgodne z nauką wiary chrześcijańskiej. Wielu uznało, że głosy wiernych są lekceważone przy uchwalaniu ustaw parlamentarnych dotyczących takich kwestii jak aborcja, eutanazja i małżeństwa osób tej samej płci, i odczuwało potrzebę większego zaangażowania chrześcijan w sferę publiczną, aby wpływać na decyzje polityczne, gdzie tylko jest to możliwe.

Kluczowe tematy dotyczące uczestnictwa

▪ Przyjazny i integracyjny

37. Szczególne poczucie, że synodalność polega na przyjęciu i włączeniu wszystkich, zwłaszcza tych, którzy znajdują się na obrzeżach Kościoła i na marginesie społeczeństwa. Do takich grup należą rdzenni Australijczycy, migranci i uchodźcy, kobiety, osoby o odmiennej orientacji seksualnej oraz ubodzy i bezbronni. W niektórych przypadkach Kościół był postrzegany jako stawiający bariery wykluczenia poprzez swoje nauczanie i stosowanie tych nauk. Z drugiej strony, niektórzy wzywali, aby Kościół był bardziej współczujący, pozostając jednocześnie autentycznym w swoich naukach.
38. Wezwano również do większej inkluzywności, aby ponownie powitać we wspólnocie eucharystycznej tych, którzy opuścili Kościół, tych, którzy czuli się dyskryminowani i tych, którzy czuli się niemile widziani z powodu pozornie restrykcyjnego nauczania Kościoła. Zamiast "mówić do" tych, którzy nie czują się już mile widziani, pojawiło się pragnienie, aby Kościół "szedł z" nimi, wyrażając inkluzywność poprzez pełne szacunku słuchanie i dialog.
39. Wezwano do zachęcania i wyposażania parafii, aby starały się być autentycznie przyjaznymi i integrującymi wspólnotami, aby umożliwić ciągłe nawrócenie wszystkim, którzy się spotykają poprzez zaangażowanie skoncentrowane na Chrystusie i autentyczne przyjaźnie.
40. Uznano, że przyjmując i włączając osoby z marginesu, Kościół szanuje i wspiera różnorodność, która powinna być postrzegana jako część tradycji katolickiej. Uznano, że osoby z tych zróżnicowanych grup mają do zaoferowania dary i doświadczenia, które Kościół może wspierać i zachęcać.
41. Podczas gdy było wiele rozczarowań związanych z malejącym zaangażowaniem wiernych w parafiach i poczuciem ekskluzywności doświadczanym przez niektórych, była też miłość do Kościoła oraz nadzieja i tęsknota, że Kościół może dotrzeć i odnowić w sposób synodalny kontakt z tymi, którzy już nie angażują się we wspólnotę parafialną.

▪ Przywództwo, formacja i zarządzanie

42. Silnie podkreślono, że świeccy i wyświęceni powinni być zaangażowani na wszystkich poziomach przywództwa oraz że należy dążyć do zainspirowanych Ewangelią modeli służebnego przywództwa. Przywództwo powinno wspierać synodalność poprzez zachęcanie do zaangażowania, aby zapewnić, że różnorodność darów wzbogaci Kościół. Duchowni, zakonnicy i świeccy, wspólnie podróżując w misji, mogliby wspierać żywe, życiodajne i synodalne parafie.
43. Wezwano do większej i stałej formacji w zakresie przywództwa i zarządzania dla świeckich, zakonników, seminarzystów i duchownych. Obejmuje to formację seminarzystów i nowych duchownych do pracy synodalnej w ich parafiach, co przyczyniłoby się do zmniejszenia problemów klerykalizmu, powszechnie uważanego za barierę dla synodalności. Stała i celowa formacja w zakresie teologii, duchowości i przywództwa powinna być wspierana i otwarta dla wszystkich.
44. Wyrażono pragnienie, aby drogi do posługi duszpasterskiej dla osób świeckich były jasne, dostępne i zachęcane. Formacja duchowa i duszpasterska osób świeckich była postrzegana jako priorytet, ponieważ coraz więcej osób świeckich podejmowało role kierownicze.
45. Dla wielu osób w parafiach i diecezjach ograniczenia dotyczące roli kobiet w kierownictwie stanowiły przeszkodę dla większej synodalności i kwestia ta wymagała pilnej uwagi. Wielu pragnęło, aby kobiety - świeckie i zakonne - miały większe możliwości i uprawnienia do pełnienia funkcji kierowniczych, także w parafiach. Było także pragnienie ciągłej dyskusji na temat święceń kobiet i potrzeba większej jasności w kwestii rozważania kobiet do roli diakonatu.
46. Pilnie poszukiwano większej współpracy między świeckimi, duchownymi i zakonnikami, ale także większej zachęty i wsparcia dla proboszczów. W ramach procesu synodalnego należało otworzyć się na przywództwo transformacyjne, które bardziej autentycznie przeżywa misję Kościoła.

47. Wezwano do zajęcia się problemem braku księży parafialnych, zwłaszcza urodzonych w Australii. Poszukiwano dalszej dyskusji na temat święceń, w tym celibatu kapłańskiego, powołań do posługi święceń i życia konsekrowanego, rekrutacji duchownych z zagranicy i pomocy księżom z innych diecezji australijskich. Wezwano do dalszej refleksji nad badaniem innowacyjnych modeli szkolenia i formacji dla seminarzystów, kleryków i duszpasterzy, aby zapewnić im rozwój umiejętności duszpasterskich i innych umiejętności związanych z posługą, istotnych dla współczesnego Kościoła w Australii.
48. Aby parafie i diecezje mogły nadal wzrastać w synodalności, istniała szczególna potrzeba zapewnienia, że struktury zarządzania i role zostały jasno zdefiniowane i w razie potrzeby udoskonalone. Rady duszpasterskie i kierownicze powinny zapewnić współpracę pomiędzy duchownymi i świeckimi, a ich członkowie powinni być prawdziwymi przedstawicielami parafii. Jednym z godnych uwagi sposobów, w jaki współpraca w zarządzaniu była doświadczana na poziomie krajowym, była współpraca Konferencji Episkopatu Australii z Religią Katolicką Australii oraz Stowarzyszeniem Ministrów Publicznych Osób Prawnych.

▪ Zaangażowanie różnych grup w proces podejmowania decyzji

49. Chociaż hierarchiczny model podejmowania decyzji w Kościele katolickim może być korzystny, uznaje się, że może on mieć również negatywne implikacje, które mogą być antytezą synodalności. Wezwano do większej różnorodności w rozeznawaniu i podejmowaniu decyzji, co obejmowałoby zróżnicowanie pod względem wieku, pochodzenia i specjalizacji w zakresie reprezentacji w organach decyzyjnych, takich jak rady duszpasterskie.
50. We wszystkich obszarach Kościoła istniało pragnienie większej pewności, że procesy decyzyjne będą inkluzywne, przejrzyste, odpowiedzialne i rozliczalne. Działania osób podejmujących decyzje powinny odzwierciedlać wartości synodalne, co prowadziłoby do większej synodalności. Istniała potrzeba zapewnienia, że wszystkie głosy zostaną wysłuchane i uszanowane w procesie podejmowania decyzji.

Kluczowe tematy dotyczące misji

▪ Zaangażowanie w sprawiedliwość społeczną i troskę o Ziemię

51. W wielu diecezjach pojawiło się wezwanie, aby działalność misyjna na wszystkich poziomach Kościoła obejmowała dyskusję i zaangażowanie w sprawiedliwość społeczną, inicjatywy polityczne i środowiskowe.
52. Ludzie wyrazili pilną potrzebę zaangażowania się Kościoła w troskę o środowisko naturalne obok działań afirmatywnych w celu opieki nad najbardziej wrażliwymi osobami dotkniętymi zmianami klimatycznymi.
53. Z danych wynika, że potrzebne jest większe wsparcie dla osób pracujących w społeczności w zakresie sprawiedliwości społecznej i praw człowieka, nie tylko dla katolików czy osób pracujących dla Kościoła katolickiego, ale dla każdego, kto pracuje na rzecz tworzenia sprawiedliwego społeczeństwa.
54. Wszystkich katolików wezwano do zaangażowania się w działania polityczne i odegrania większej roli w oddziaływaniu na decydentów na wszystkich szczeblach władzy, aby podejmowali właściwe decyzje moralne.

▪ Akompaniament

55. Istniała silna potrzeba towarzyszenia szczególnym grupom, takim jak dzieci, rodziny, młodzież i imigranci.
56. Z wielu obszarów padło znaczące wezwanie do większego zaangażowania i wsparcia młodych ludzi i rodzin w życiu Kościoła. Członkowie rodzin zostali wezwani do zachęcania się nawzajem do wspólnej podróży w synodalności, gdy starają się wypełnić Boży cel dla ich własnego życia, w ich rodzinach i we wspólnotach, których są częścią.
57. Potrzeba było również uznania, zachęty i rozwoju kultury, w której wszyscy ochrzczeni są powołani do bycia uczniami-misjonarzami.

▪ Opieka społeczna, edukacja i osoby na krawędzi

58. Poprzez swoje dotarcie do różnych grup, wiele katolickich agencji i szkół w Australii jest już uznawanych za konkretne przejawy życia synodalnego. Istnieje potrzeba, aby Kościół w Australii kontynuował pracę i wspierał te agencje i szkoły, aby doprowadzić do powstania bardziej sprawiedliwego i współczującego społeczeństwa.
59. Wezwano do bardziej rygorystycznej i skutecznej edukacji katolickiej w szkołach, zwłaszcza w zakresie wychowania religijnego, oraz do większej zachęty dla katolików, zarówno w ramach wspólnot parafialnych, jak i poza nimi, do zaangażowania się w służbę na rzecz tych, którzy znajdują się na marginesie.

▪ Ekumenizm i stosunki międzywyznaniowe

60. Istniało silne poczucie, że Kościół katolicki musi dotrzeć do osób z innych tradycji chrześcijańskich, aby pogłębić własne rozumienie synodalności. Nawiązanie takich kontaktów wymagało zaangażowania się w dialog ekumeniczny i wspólnego podążania podobną drogą. Takie zaangażowanie pozwoliłoby na wymianę istotnych doświadczeń i włączenie ich do kontekstu katolickiego.
61. Potrzebna jest stała współpraca z innymi Kościołami chrześcijańskimi, szczególnie tymi, które znajdują się na tym samym terenie, w celu określenia możliwości większej współpracy.
62. Potrzebna była większa otwartość na wzmocnione relacje międzywyznaniowe i lepsza formacja do nich.

▪ Ewangelizacja

63. Zauważono, że zamiast oczekiwać, że ludzie będą "wchodzić", wszyscy katolicy zostali wezwani do docierania do ludzi w ramach misji Kościoła oraz do poszukiwania sposobów szerzenia Dobrej Nowiny w szerszej społeczności i "spotkania ludzi tam, gdzie się znajdują". Jako misyjna wspólnota wiary, musimy mieć poczucie dynamizmu i intencjonalności w tym wezwaniu do dzielenia się Dobrą Nowiną o Jezusie Chrystusie z mieszkańcami Australii.
64. Ewangelizacja jest obowiązkiem i powołaniem wszystkich ochrzczonych. Wzywano do wspierania kultury ewangelizacji w tradycyjnych duszpasterstwach oraz w nowych i powstających obszarach misji. Poprzez osobiste spotkania z Duchem Świętym, wierni zostali wezwani do dawania świadectwa o miłości Jezusa i miłości bliźniego. Wyrażono uznanie dla nowych wspólnot kościelnych, które zapewniają formację osób i rodzin w dziele ewangelizacji.
65. W wielu diecezjach wyrażono potrzebę, aby ewangelizacja była podejmowana synodalnie, jako wspólne partnerstwo ludzi pracujących dla wspólnego dobra i wspólnej misji między parafią, diecezją i szerszym społeczeństwem.
66. Wspólnoty zakonne zauważyły, że w obecnym kontekście zsekularyzowanego społeczeństwa, bez większego uznania dla życia konsekrowanego, nadal trwają w misji - modlą się, kochają, mówią i służą. Mówiąc synodalnie, nadal "szły drogą" razem i dawały życie innym.

▪ Współodpowiedzialność

67. Powszechnie uważano, że za misję Kościoła odpowiedzialni są wszyscy katolicy. Wyrażono potrzebę większej współpracy między wszystkimi poziomami Kościoła, jak również większych możliwości i wzmocnienia pozycji świeckich. Współpraca ta była postrzegana jako proces synodalny, który powinien obejmować wszystkich ochrzczonych, wspierany przez kierownictwo parafii i diecezji.
68. Pragnieniem było, aby dary i charyzmaty świeckich, płynące z ich chrztu, były wysoko cenione i wykorzystywane w służbie Kościołowi i szerszej wspólnoty. Niektóre grupy zostały zidentyfikowane jako wymagające szczególnej uwagi, aby dzielić odpowiedzialność za misję Kościoła. Należą do nich ludzie młodzi, osoby znajdujące się na obrzeżach Kościoła oraz kobiety.
69. Uznano, że głoszenie Dobrej Nowiny o Chrystusie jest wzbogacone, gdy jest włączona różnorodność i odmienność. Wielu czuło, że powinno być wspólne zrozumienie tego, co jest istotne dla utrzymania Kościoła i co powinno być odważnie "puszczone" dla dobra misji Kościoła we współczesnej Australii.

Wniosek

70. Droga synodalna wzywa każdą osobę do bycia świadomym uczniem Jezusa Chrystusa, co wymaga pogłębionego nawrócenia serca dzięki działaniu Ducha Świętego. Wszyscy są wezwani do wzrastania w synodalności, aby mogli razem kroczyć w drodze do Chrystusa. A jak zauważa *Vademecum*, "wspólne kroczenie jest możliwe tylko wtedy, gdy opiera się na wspólnym słuchaniu Słowa i sprawowaniu Eucharystii".

71. W wielu aspektach, wiele osób podróżujących przez proces synodalny spotkało się z trzema etapami historii z Emaus:

- Uczniowie idący razem, rozmawiający, a jednak przygnębieni, przygnębieni, bez Pana Jezusa.
- Uczniowie idący razem, rozmawiający z Jezusem, nabierający nadziei, zapraszający Go do pozostania, rozpoznający Go w łamaniu Chleba (Eucharystii).
- Uczniowie posłani dalej i zasileni energią z eucharystycznego spotkania z Panem.

Inni są jeszcze w drodze...

72. Konsultacje synodalne podkreśliły wiele "świąteł i cieni" obecnych w doświadczeniu ludzi w dzisiejszym Kościele, a respondenci wyrazili silną potrzebę, aby Kościół był wspólnotą misyjną i eucharystyczną, włączającą wszystkich, zwłaszcza tych z marginesu. W następstwie COVID-19 i mając silną świadomość bycia "Kościołem na marginesie" w społeczeństwie australijskim, ten nowy kontekst wzywa Lud Boży do wzrostu "naszego Kościoła" w bezprecedensowych czasach. Niektóre zalecenia w tym zakresie obejmują przekazywanie Słowa Bożego przyszłym pokoleniom w języku, którego mogą używać w australijskiej społeczności, kontynuowanie pracy na rzecz bardziej sprawiedliwego, współczującego i równego świata oraz bycie zawsze przyjaznym dla ludzi z różnych grup wiekowych i środowisk, którzy szukają znaczenia i włączenia, a w końcu szukają Chrystusa.

73. Kościół w Australii zakończył niedawno obchody swojej V Rady Plenarnej wraz z II Zgromadzeniem Ogólnym. Od początku tej pięcioletniej podróży, proces ten miał być synodalny. Na Zgromadzeniu zamykającym uzgodniono, że zostanie powołany "Okrągły Stół", który będzie wspierał i promował synodalność Kościoła na poziomie krajowym - w diecezjach i parafiach oraz w innych dziedzinach, w tym w katolickiej służbie społecznej, służbie zdrowia i edukacji. Biskupi zdecydowali już, że każda diecezja przeprowadzi synod diecezjalny w ciągu pięciu lat od zakończenia Rady Plenarnej, a decyzja ta została zatwierdzona przez Radę Plenarną. To, co rozpoczęło się zatem jako podróż synodalna o znaczeniu ogólnokrajowym, zostanie wzmocnione przez owoce najbliższego Synodu Biskupów i wzbogacone przez synody diecezjalne, które odbędą się w nadchodzących latach.

Załączniki

Dodatek A: O Kościele katolickim w Australii

▪ Konferencja Katolickich Biskupów Australii

Kościół katolicki w Australii składa się z 28 diecezji geograficznych, z których siedem jest określanych jako archidiecezje. Istnieje również pięć eparchii obrządku wschodniego i dwa ordynariaty, z których każdy obejmuje całą Australię, a w niektórych przypadkach nawet więcej. Biskupi, eparchie i ordynariaty spotykają się dwa razy w roku, pracują razem w 11 komisjach episkopalnych i są wspierane przez szereg rad doradczych.

▪ Instytuty religijne

W Polsce istnieje około 175 instytutów i grup zakonnych znanych jako Instytuty Życia Konsekwowanego lub Stowarzyszenia Życia Apostolskiego. Członkowie instytutów żyją we wspólnocie i przestrzegają sposobu życia na mocy ślubów. Większość z nich zarządzana jest według własnych konstytucji, ale w niektórych przypadkach przez miejscowego biskupa. Działają one w diecezji za zgodą miejscowego biskupa.

▪ Publiczne osoby prawne

Niektóre instytuty zakonne przekazały swoje posługi, takie jak szkoły, szpitale lub opieka nad osobami starszymi, nowym publicznym osobom prawnym (PJP) - podmiotom ustanowionym w prawie kanonicznym z określoną funkcją, w tym przypadku dla posług. Ponieważ te nowe podmioty są odpowiedzialne za posługi kościelne, są one często nazywane "ministerialnymi" publicznymi osobami prawnymi, aby odróżnić je od tradycyjnych PJP.

▪ Obraz Kościoła katolickiego w Australii

Całkowita liczba katolików w Australii w 2021 roku wynosiła 5 075 907. Katolicy stanowili 20,0 procent całej populacji.

Dla porównania, w 2016 r:

- Ogólna liczba katolików w Australii wynosiła 5 291 834.
- Katolicy stanowili 22,6 procent ogółu ludności
- Mediana wieku katolików wynosiła 40 lat
- Katolicy w wieku 0-14 lat stanowili 19,8 proc. populacji katolickiej
- Katolicy w wieku 65 lat i więcej stanowili 16,6 proc. populacji katolików
- Było 1 997 833 rodzin katolickich (gdzie jeden lub więcej członków było katolikami)
- 73,6 procent katolików urodziło się w Australii
- 24,7 procent katolików urodziło się za granicą
- Spośród wszystkich katolików w wieku 15 lat i więcej 20,6 procent miało wyższe wykształcenie
- Średnia tygodniowa frekwencja na Mszy św. wynosiła 623 356
- W przeciętny weekend około 11,8 procent wszystkich katolików uczestniczyło we Mszy św.

Dodatek B: Zasoby australijskie

Aby wspomóc udział grup i osób indywidualnych, NCPR i grupa robocza opracowały zestaw zasobów, który jest dostępny na australijskiej stronie internetowej Synodu Biskupów: <https://www.catholic.org.au/synodalchurch>. Niektóre z najbardziej użytecznych to:

1. **Zestaw przewodników dla dorosłych z zakresu słuchania i rozeznawania (sesje 1-3):** Te zasoby dla grup zostały oparte na trzech wymiarach Synodu: Komunia, Uczestnictwo i Misja. Zawierają one pytania synodalne w każdym z tych obszarów i zawierają proces Rozmowy Duchowej zalecany dla tej refleksji.
2. **Przewodnik do indywidualnej refleksji:** Ten przewodnik został oparty na Lectio Divina i był przeznaczony do użytku przez osoby, które chcą uczestniczyć w procesie konsultacji.
3. **Pytania do refleksji:** Dokument ten opracował trzy wymiary Synodu, wyjaśnił dziesięć tematów i wymienił pytania w ramach każdego tematu. Lista pytań została przetłumaczona na różne języki: arabski, chorwacki, filipiński, włoski, malajalam, polski i hiszpański, a te wielojęzyczne przewodniki zostały udostępnione na stronie internetowej.
4. **Broszura "Rozmowy przy kawie":** Ten dokument był gotową do użycia listą pytań synodalnych, która była rozdawana uczestnikom po Mszy Świętej, aby ułatwić nieformalne rozmowy.
5. **Kampania kartek świątecznych:** Stworzono specjalne zasoby Synodu, aby zachęcić do uczestnictwa w parafiach w okresie Bożego Narodzenia. Obejmowały one gotowe do użycia i edytowalne wersje kartek świątecznych zapraszających parafian do procesu konsultacji oraz gotowe do użycia plakaty świąteczne.

Oprócz nich na stronie udostępniono również następujące zasoby:

- Modlitwa Synodu Biskupów (wersja A4 i A5)
- Link do modlitwy w językach innych niż angielski
- Logo Synodu Biskupów
- Linki do oficjalnej strony Synodu Biskupów
- Linki do artykułów australijskich mediów

Oprócz zasobów zamieszczonych na stronie internetowej, podzielono się z kontaktami diecezjalnymi szeregiem innych zasobów. Obejmowały one:

- Materiały opublikowane przez Amerykański Okrągły Stół Przywództwa dla Facylitatorów Diecezjalnych
- Odpowiednie dokumenty Międzynarodowej Komisji Teologicznej (Watykan)
- zasoby udostępnione przez Sekretariat Generalny Synodu Biskupów, w tym plakaty, szablony plakatów, zestaw narzędzi do mediów społecznościowych oraz zestaw narzędzi komunikacyjnych, w celu stworzenia materiałów promocyjnych dla diecezjalnych kampanii w mediach społecznościowych
- Materiały, które zostały pierwotnie stworzone dla australijskiej Rady Plenarnej, ale zawierały treści, które były bardzo istotne dla tej podróży Synodalności.

Wreszcie, kilka międzynarodowych zasobów utrzymywanych na Google Drive Sekretariatu Synodu zostało udostępnionych kontaktom diecezjalnym.

For a synodal Church

Dla synodal Church

Można

partycypować

Q1/15
a/b/c